

ပုလဲ လဲ

လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း

အခန်း (၁)

“မြိုင်မြိုင်..... အခု ကိုတင်ဦးကိုရော ငြင်းပစ်လိုက်ပြီလားဟင်....”

“ဘာလို့ မငြင်းရမှာ လဲ ရိုးကလေးရယ်.....”

ကိုယ့်ကို “ရိုးကလေး”ဟု အမြဲ အဆန်းထွင်ကာ ခေါ်တတ်မြဲဖြစ်သော “မြိုင်မြိုင်”ဟူသည့် “မြိုင်မြိုင်ဆိုင်”ကို “ရိုးရီလေး”က မျက်လုံးပြူးလေး အဝိုင်းသားနှင့်ပင် ငေးကြည့်နေမိလိုက်ပါသည်။ ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ရိုးက မြိုင်မြိုင် ဒီတစ်ခါတော့ ကိုတင်ဦးကိုပဲ လက်ခံဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်နေတာ”

မြိုင်မြိုင်က ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လို ပလုတ်ပလောင်းကြီးနှင့် “ဟား ဟား ဟား”ဟု အကျယ်ကြီး အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ မြိုင်မြိုင် ဒီလိုရယ်လေတိုင်း ဘယ်သောအခါကမှ သဘောကျနှစ်သက်ခြင်း မရှိတတ်သော ရိုးရိုးလေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ “စံ”....၊ “ဟီးရိုး”(Hero) တစ်ယောက်ဖြစ်သော မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ကို စောဒကတော့ ဘယ်လိုမှ မတက်သာ၊ မတက်ဝံ့ရှိနေရင်းကပင်

“မြိုင်မြိုင်ရယ်..... ဒီလောက်ကြီး တွဲခဲ့ပြီးမှ”

“မတွဲပါဘူး....”

“ မဟုတ်ဘူး လေ....ရိုး ဆိုလိုတာက ချစ်သူရည်းစားလိုတော့ ဘယ်

ဟုတ်မလဲ... ဒါပေမဲ့ မြိုင်မြိုင်တို့ တစ်တွဲတွဲတော့ ရှိခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား.....”

“ဒါကတော့ တို့ က အလုပ်သဘောလုပ်တာ တို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ငန်းတွေမှာ သူ့ဆီက အားကိုးရတယ်အကူအညီရတယ် အဲဒီလို ရတဲ့ အတွက် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတစ်တွဲတွဲ နေပေးပါမယ်လို့ လည်း သူ့ကို တို့ က မပြောဖူးပါဘူး သူ့ဘာသာ အခွင့်အရေးတွေ ယူပြီး အတင်းလာ တွဲကပ်နေတာပဲဟာ အဲဒီအတွက် ဒီလောက်ကြီး တွဲခဲ့ပြီးမှ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တို့ က သူ့ကို လက်ခံလိုက်ရမယ်ဆိုရင်...ဘယ်မှာ လဲတရားမျှတမှု...အမယ်လေး....တို့ သိပ်ရှုံးသွားမှာ ပေါ့ရိုးကလေးရယ်မဟုတ်တာ”

“အားလုံးကတော့ ကိုတင်ဦးကို ဇွဲဆုပေါက်တော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မြိုင်မြိုင်ဟာ ငြင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပဲ ထင်ထားကြတာ....”

“ဒီတစ်ခါ ...ဟားဟား ဟား.... ဒီတစ်ခါဟာ အရင်အခါတွေထက် ဘာကြောင့်များ ပိုပြီးထူးဆန်းနေရမှာ လဲ.... ဘယ်သူ ဘာထင်ထင်ကွယ်.....”

“ကိုတင်ဦးကလည်း ထင်ထားမှာ ပဲ....”

“ထင်လေ... ထင်ပေါ့.... ထင်တာက သူ့ပိုင်း ... သူ့စိတ်ရှိတိုင်း လျှောက်ထင်နေတိုင်း တို့ က သူ့အထင်တွေ မှန်နေအောင် လိုက်လုပ်ပေးနေဖို့ မှ မလိုတာ....ထင်...ရတယ်...အထင်နဲ့ အမြင်ဟာ လွဲနေတာတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ”

ရိုးရိုးလေးမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မြိုင်မြိုင်ကိုစိုက်စိုက်လေးသာ ကြည့်နေမိပါတော့သည် ။ ထူးခြားဆန်းသစ်သော ရုပ်ရည်နှင့်

ကြည့်ကောင်းလွန်းလှသော မြိုင်မြိုင်သည် ရိုး စိတ်ထင်လှတာထက်
.... ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိသော ပုရိသအပေါင်းတို့ ရဲ့ စုံမက်နှစ်ခြိုက် သ
ဘောကျခြင်းကို အမြဲလို လက်ခံရရှိနေတော့တာပင်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မြိုင်မြိုင်ကိုမှ သဘောကျကြသည့် ပုရိသများ ဟာ တ
ကယ့်ကို ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရှာသူတွေဟု ရိုးကတော့ မြင်သ
ည် ။ ဘာကြောင့်ဆိုမြိုင်မြိုင်ကို သဘောကျသူမှန်ရင် များ မကြာမီ
သော ကာလမှာ အဲဒီ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ထံမှ အငြင်းစကားနှင့် အတူ “ပြန်
ပေးတော့....မစဉ်းစားနဲ့ ”ဟူသည် တစ်သက်တာ ရှောင်ခွာပစ်လိုက်မှု
ကို လက်ခံရရှိမည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည် ။

“မြိုင်မြိုင် အဲဒီလို ငြင်းပစ်နေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်သေးလို့ ပါ”

“သေချာတာပေါ့ ရိုးကလေးရယ်.....ကိုယ်မှ မချစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို စဉ်းစားဦးမယ် ဘာဘာညာညာတွေ ဘာများ လုပ်နေစ
ရာရှိသလဲGet Out ဆက်လျှောက်.....သွား...ပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့
တော့....ဒါပဲပေါ့”

မြိုင်မြိုင်က ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ရိုးရိုးလေးရဲ့ လက်ကလေးကို ဖ
မ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

“ဒီမှာ တို့ ပြောတာကို သေချာနားထောင်စမ်း ရိုးကလေး....လူတစ်
ယောက်ကို ကိုယ်ချစ်နိုင်မယ်....မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အဲဒီလူ ကိုယ့်နား
ရောက် လာပြီ ဆိုတာနဲ့ သိတယ်....အဲဒါကို မယုံမရှိနဲ့အဲဒီလိုမသိ
ဘူးဆိုရင် အဲဒါသေချာမချစ်သေးလို့ ဘဲ.....အဲဒီလို ဆိုရင်တော့
ခပ်မြန်မြန် ငြင်းပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်...ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက
ကြာလာရင် ခွာရခက်တယ်....အခု ကိုတင်ဦးကိုပဲကြည့်....လူတစ်ယောက်
ပေါ်လာတယ်....ကိုယ်မချစ်နိုင်တာ....ဒါကိုပဲ မြိုင်မြိုင်တို့ က ဘယ်

သူ့ကိုမဆို တန်းငြင်းလွတ်သလေး ဘာလေးနဲ့ ရှာကြံအတင်းပြောပြီး နာမည်မကြီး ကြီးအောင် သတင်းပိုင်း လွှင့်ပေးနေကြတာများ ...ဘာလို့လဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ တောင်မှ မရဘူး.....လူတွေဟာ ကြိုးရှည်ရှည်ကြီးနဲ့ လှန်ထားမှ သဘောကျတော့မှာ လား မသိပါဘူး..... တချို့က ရှိသေးတယ်.....မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားပြောရင် ချက်ချင်းပြန်ငြင်းလွတ်သတဲ့ ဆိုတာကို မယုံကြည်လို့ လက်တွေ့သိချင်လို့ ...လာစမ်းသပ်ကြတာလေ.....သိပ်အားလပ်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ... အဲဒီလို လူမျိုးတွေကြောင့်ပဲတို့ မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း နာမည်က ပိုကြီးနေရတာဖြစ်မယ်... ငြင်းတာကတော့ တို့ ဆယ်ခြောက်နှစ် သမီးတည်းက ငြင်းလာတာ ရိုးကလေးရေ..အခုဆိုရင် ငြင်းသက်ကချည်းပဲ ကိုးနှစ်ရှိပြီ ဆိုပါတော့....ဟားဟား ဟား...”

“ပထမဆုံး စငြင်းတာက ဘယ်လိုလဲ....”

“ဘယ်လိုရမှာ လဲ... အဲဒါလည်း မှတ်ထားလိုက်ဦး...လောကမှာ ကိုယ့်ကို ပထမဆုံး လာစတင်တတ်တဲ့ လူဆိုတာလည်း အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ တကယ်ရှားတယ်...အဲဒါဟာ ငြင်းကို ငြင်းပစ်ရမယ့်လူပေါ့.....”

“ဟင်.... ဘာဆိုင်လို့ လဲ....”

“ဆိုင်တယ်..... အဲဒီလူဟာ ကိုယ်လွတ်နေမှန်းသိလို့အတွေ့အကြုံ ဘာမှ မရှိသေးဘူးမှန်းသိလို့ လက်တည့်ဝင်စမ်းလိုက်ချင်တဲ့ လူမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်....ငါ့ဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးလူ.... ဘာညာနဲ့ ဖိလင်တွေတက်ပြီး...ယောင်ယမ်းပြီး ပြန်လက်ခံလိုက်ရင် မှားကြတာများ တာပဲ...”

ရိုးရိုးလေးမှာ မြိုင်မြိုင်ရဲ့ အယူအဆတွေကို အခါများ စွာပင် လက်

သင့်မခံနိုင်ဘဲ ရှိတတ်သလိုမျိုး အခုလည်း ပဲ ဒီအချက်ကြီးကိုတော့ လက်မခံချင်လှပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးဟာ မြိုင်မြိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြိုင်မပြောနိုင်။ သူ့လို စကားပြောလည်း မကောင်း.... ဒဿနတွေ အယူအဆတွေလည်း မထုတ်တတ်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူပြောသည့် အရာတွေကို လက်သင့်မခံချင်လည်း ဘဲ ယောင်ဝါးဝါး မငြင်းနိုင် မပြုနိုင်နှင့်...အဟုတ်ကြီးထင်လက်ခံလိုက်ရသည် ချည်း.....။

အခုလည်း ပဲ “ပထမဆုံးလူ ဆိုတာကို ငြင်းကိုငြင်းပစ်ရမည်”ဟူသော အဆိုကို လုံးဝလက်မခံနိုင်သည့် ကြားကပင်ပြိုင်ငြင်းဖို့ စကားက ရှာမရ...။ ကိုယ့်မှာ သူ့လို ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးကတည်းကလည်း စတင် ငြင်းစရာ လူမရှိခဲ့ပါ။ အခု ရိုးက အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ... အခုမှ ပင် ရိုးရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးဆိုတဲ့ လူရဲ့ စတင်ငြင်းကိုလည်း ခံနေရပြီ။ မြိုင်မြိုင်ပြောသလိုဆိုရင် ငြင်းပစ်ရမှာ လား.....။ ဟင်...မငြင်းချင်သလိုပဲ.....။

မငြင်းချင်ဆိုလို့ ရိုးရဲ့ ပထမဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်လာသူ “ဟင်္သာ” ကို ရိုးက ချစ်နေလို့ လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပေါင်...။ မြိုင်မြိုင် ပြောသလို ချက်ချင်းသိတယ် ဆိုရင်တော့ခုချိန်မှာ ရိုးဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းလေး မောင်ဟင်္သာကို လုံးဝမချစ်ဘူးပဲ ဆိုရမှာ ပေါ့...။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲတော့ မသိဘူး...ငြင်းတာကတော့ မငြင်းချင်ဘူး.....။

“ဟား ဟား ဟား....တို့ သိပြီ....မင်းမှာ ပထမဆုံး လာစတင်တဲ့ တစ်ယောက်ရှိနေပြီ ရိုးကလေးရဲ့”

အဲဒီလို ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်.....လည်မွတ်စွာ ရိုးရဲ့ အတွင်းစိတ်တွေ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုပါ မြိုင်မြိုင်က

လိုက်လိုက်သိနေတတ်ခြင်းကို ရိုးက နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်နိုင်ပါ။ သို့သော် မြိုင်မြိုင်နှင့် ပတ်သက်လာရင် အမြဲလို နှစ်ခွစိတ် ဖြစ်နေတတ်သော ရိုးသည် မကြိုက်နိုင်တဲ့ ကြားကပင် အဲသည် လို လည်မွတ် အကွက်မြင်တတ်ခြင်းများကို အထင်ကြီးအားကျခြင်း တွေကလည်း ဖြစ်ပေါ်နေမိပါသေးသည် ။

“ငြင်းလိုက်.... ငြင်းလိုက်... တို့ ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ.....ရိုးက လေး ဒီလို ဒွိဟတွေ ဖြစ်နေတာကိုကပဲ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ရိုး တကယ် မချစ်သေးပါဘူး”

“ဟင်.... ဟုတ်လို့ လား... တကယ်မချစ်ရင် မြိုင်မြိုင်လိုပဲ ဗြတ်ခနဲ ငြင်းပစ်လိုက်နိုင်မှာ ပေါ့....”

“တကယ် ချစ်ပြီဆိုရင်လည်း တို့ တောင် မသိလိုက်ရဘဲ ရိုးက လက်ခံခေါင်းညိတ် ပစ်လိုက်တာ ကြာပါပြီ”

“ငြင်းလိုက်မိပြီးမှ ပြန်လက်ခံချင် လာရင်ကော....”

“ဟား ဟား ဟား.....ပြောစမ်း...ရိုးကလေးကို ဘယ်ကောင်လေးက ရည်စားစကား လာပြောပြီမို့လဲ....”

ရိုးက နှုတ်ခမ်းကလေးကို စေ့ပိတ်ထားကာ မြိုင်မြိုင်ကို အားရကျေနပ်စွာ အနိုင်ယူ ကြည့်ကြီးနှင့် ကြည့်နေလိုက်ပါသည် ။ ကဲလေ....လိုက်သိဦးလေ.....ရိုး မပြောဘဲနဲ့ အရာရာကို လိုက်လိုက်သိနေတတ်တဲ့ မြိုင်မြိုင်ဟာ ဟင်္သာရဲ့ နာမည်ကိုရော ရိုးက ဖွင့်မပြောပြဘဲနှင့် သိနေမှာတဲ့ လား...။ ပြောတာကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ပြောမပြနိုင်ပေါင်... ။ မြိုင် သိရင် မေမေ သိမည်။ မေမေ သိသွားပြီဆိုတာနဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက ခုထက်ထိ ဝင်ထွက်သွားလာ ခင်မင်နေခဲ့ကြတဲ့ ဟင်္သာကို မေမေက “အိမ်မလာရ”တွေ ဘာတွေ တားမြစ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ....။

မေမေဟာ မြိုင်မြိုင်ကိုဆိုရင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာအားကလည်း ကိုး
တတ်ပါဘိသနဲ့။ အားကိုးဆို မြိုင်မြိုင်ဟာ ရိုးရိုးလေးရဲ့ မေမေ “ဒေါ်
တင်ဆွေလေး”ရဲ့ အားကိုးဖက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဟုတ်...
.လက်ထောက် စက္ကထရီ ဆိုလည်း ဟုတ်.....မန်နေဂျာဆိုလည်း ဟုတ်...
..။ အလုပ်ထဲမှာ အသုံးဝင် အားကိုးတကြီးရှိရာကစကာ အိမ်မှာ ပါ.... လူ
မှုရေးကိစ္စတွေမှာ ပါ အဘက်ဘက်မှာ အသုံးတည့် ယုံကြည်နေရတော့
တာပဲ မဟုတ်လား....။

ရိုးမှာ က ဖေဖေ မရှိတော့ပါ...။ ရိုးရဲ့ ဖေဖေ ဦးနိုင်မြင့်ဟာ ရိုးငယ်င
ယ်လေးတုန်းတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့တာမို့.... အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုန
ှင့် ဦးနိုင်မြင့် ချန်ထားရစ်တဲ့ ဒီစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို မနိုင်တနိုင် မျ
က်ကလဲဆန်ပျာနှင့် အုပ်ချုပ်နေခဲ့ရတဲ့ မေမေဟာ ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်
လောက်ကမှ မြိုင်မြိုင်ဆိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ကံကောင်းခြင်းကြီးများ စွာနှင့် ရရှိ အလုပ်ခန့်ထားလိုက်မိတာပါ....။ မြိုင်
မြိုင်ရောက် လာပြီးမှ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အဘက်ဘက်မှာ မျက်လုံး
မျက်ဆန် ပြူးမနေရတော့ဘဲ ဣန္ဒြေရ အထာကျလာနိုင်သောအခါ မေ
မေဟာ မြိုင်မြိုင်ကို ကိုယ့်ရဲ့ စက္ကထရီ ဆိုတာထက်....၊ မန်နေဂျာဆိုတာ
ထက်....သမီးအကြီးမတစ်ယောက်လိုကို ချစ်ခင်အားကိုးနေတော့တာ
ဖြစ်ပါသည် ။

စီးပွားရေးဘက်ချည်း လုံးပန်းနေရလို့ ...အိမ်က သမီးလေးတစ်
ယောက်ကို နှစ်ရှည်လများ လျစ်လျူရှု ပစ်ထားခဲ့ရသလို ဖြစ်နေရာမှာ
သမီးငယ်ကလေး ရိုးရိုးက ကံအားလျော်စွာပင် ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲ မသွားခဲ့
ဘူး ဆိုပေမဲ့.....ဘာလေးမှန်းမသိ...တစ်မျိုးကလေးနှင့် ဘာမှ မသိ.....
မတတ်သလိုလို.... လူဝင်မဆံ့သလိုလို.....နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သမီးဆိုတဲ့

အသက်နဲ့ မှ မလိုက် ကလေးပဲဆန်နေတော့သလိုလိုလေး ဖြစ်နေရခြင်း ကို ဒေါ်တင်ဆွေလေးက ဘယ်နည်းနဲ့ မကြိုက်နိုင်....။

အဲဒါကြောင့်ပဲ မေမေဟာ ရိုးကို မြိုင်မြိုင်နှင့် ပေါင်းစေချင်သည် ။ မြိုင်မြိုင်ဆီက ထက်မြက်သွက်လက်မှုတွေကို အတုခိုးစေချင်သည် ။ ဤနည်းနဲ့ ပဲ ဒီသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုကိစ္စမှာ လည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဟာ အခရာကျလို့ လာပြန်ပါရော....။ ဤနည်းနဲ့ ပဲ ရိုးရိုးတစ်ယောက်ဟာလည်း မြိုင်မြိုင်ကို ကြိုက်တစ်လှည့် မကြိုက်တစ်လှည့်... အားကျတစ်လှည့်..... ဆန့်ကျင်စိတ် တစ်လှည့်နှင့် မြိုင်မြိုင်ဟာ ရိုးကလေးရဲ့ ဟီးရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရပြန်ပါရော....။

ရိုးနှင့် စသိစတွေ့ကတည်းက“မမတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ကွာ အန်တီခေါ်သလိုပဲ မြိုင်မြိုင်လို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့” ဟု ပြောခဲ့သော မြိုင်မြိုင်ဟာ တန်းတူရည်တူပဲ ထားပေါင်းတော့ မလိုလိုနှင့် ရိုးရိုးအပေါ် မသိမသာလေး ပုံစံချ လမ်းကြောင်းပြ အုပ်ထိန်းပဲ့ကိုင်နေတော့သည် မှာ ရိုးအဖို့ သိသိကြီးနှင့် ငြင်းမရသည့် ပြဿနာတစ်ခုလိုပါပင်...။

“ကဲ... မပြောရင်လည်း နေ...ဒါပေမဲ့ နောင် ချစ်လာဦးမလားလို့ တန်းလန်းကြီး လုပ်ထားတာဟာ ကြာလာရင်တော့ မကောင်းဘူးနော် နောင် တကယ် ကိုယ်က လက်သင့်မခံနိုင်တော့ဘူးဆိုမှ ထဖြတ်ရင် ယောက်ျားတွေဆိုတာမျိုးက ခံနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့် ...အဲဒီ အခါ ကျမှ ပြဿနာတက်မှာ စိုးလို့ တို့ က.....လာတာနဲ့ ချစ်သလား.....မချစ်ဘူးဆိုရင် ‘ဖြတ်’.... ဒါပဲ....”

“တစ်ခါမှ နောင်တမရဘူးလား.....”

“မရပေါင် ...လာကတည်းက သိနေပါပြီ ဆိုနေမှ”

“ဒါဖြင့် မြိုင်မြိုင် တကယ်ချစ်တဲ့ လူကို တွေ့လာခဲ့ရင်...”

“တော်ရုံနဲ့ တော့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ကဲပါ ...မတော်တဆတွေ့ပြီပဲ ထားပါတော့မြိုင်မြိုင်ပြောသလို တန်းလန်းကြီး အကြာကြီး မလုပ်ချင်တာနဲ့ ပဲ ဗြတ်ခနဲ လက်ခံပစ်မယ် ပေါ့ ဟုတ်လား....”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ....”

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ သဘောတကျနှင့် လွင်လွင်ကလေး ရယ်လိုက်မိ သူမှာ ရိုးရိုးလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြိုင်မြိုင်က သူ့ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းကာ အနိုင်လိုချင်နေသည့် ရိုးကလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် နားသယ်စပ်က ဆံပင်စ လေးတွေကို တစ်ချက်သွားဆွဲဆောင့်လိုက်ရင်း.....

“ဒီမှာ ရိုးကလေး....ကိုယ်မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ ပြန်လက်ခံနိုင်တဲ့ သူဟာ ကိုယ်နဲ့ အကြောင်းမသိသေးတဲ့ လူစိမ်း ဆိုရင်တော့ တို့ က သူ့အ ကြောင်းတွေကို နေ့ရော ညပါ အားသွန်ခွန်စိုက် စုံစမ်းမိတာမျိုးတွေ ဘာတွေလုပ်မိမယ် ထင်တယ်....ယတိဗြတ်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး ဒါမှ မဟုတ်....ကိုယ် အကြောင်းစုံသိပြီးသား လူဆိုရင်လည်း မြိုင်မြိုင် ကသာ ဗြတ်ခနဲ လက်ခံချင် လက်ခံမိမယ်....ရိုးကတော့ ဒါမျိုးမရဘူး....”

“အောင်မာဘာကွာလို့ လဲ”

“တို့ က ပညာစုံပြီ....အလုပ်အကိုင်လည်း ရှိတယ်....ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နေတာ....မိဘလည်း မရှိတော့ ဘူး.....ရိုးမှာ တော့ ပညာလည်း မစုံသေး...အလုပ်အကိုင်လည်း မရှိ သေးဘဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဗြတ်ခနဲ လက်သင့်ခံလိုက်ပြီး..... အဲဒီလူ ကလည်းခုပဲ လက်ထပ်ချင်ပါပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.....ရိုးက

လေးမှာ အမြဲအလေးထား ဦးစားပေး တိုင်ပင်ရမယ့် အမေလည်း ရှိနေသေးတယ်....တို့လို ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ချည်းပဲ ဖြတ်ခနဲ လုပ်ချပစ်လို့ မရဘူး ရှင်ရေ....”

“မြိုင်မြိုင်ကို အဲဒါကြောင့် မေမေက သိပ်သဘောကျပြီး လက်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်နေတာ....အဲဒါကြောင့် ရိုးနားမှာ လာပြီး စပိုင်ကြီးလို ချထားတာ”

“မဟုတ်တာကွယ်....ကဲ....ကဲ...လိမ္မာတယ်နော်..ခုလက်ရှိ တကယ်လည်း မချစ်သေးတဲ့ ပထမဆုံး တစ်ယောက်ကို ငြင်းလိုက်နော်ဟုတ်လား....ရှည်ရှည်ကြီးဆွဲမထားနဲ့”

ရိုးက “ဟင်း”ခနဲ အော်ပစ်လိုက်သည် ။ ဟင်္သာကို တကယ် မချစ်မိသေးသော်လည်း မငြင်းချင်ပါဘူး ဆိုမှ။

သို့သော် ခုနေ ရိုးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ငြင်းပစ်လိုက်တာမျိုး မြိုင်မြိုင် စုံစမ်းယူ၍ မရလျှင် ဒီကိစ္စဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မေမေထံ ရောက်ပေတော့မည်။ ခုလောလောဆယ် ချက်ချင်းကြီးသာ ‘ဟင်္သာ’ဆိုတာကို တန်းထွက်မလာနိုင်သော မြိုင်မြိုင်ဟာ လည်မွတ်ထက်မြက်စွာ စုံစမ်းနိုင်မှာ မူချ...။

ဟယ်...မုန်းလိုက်တာနော်...ဘယ်လိုလုပ်ရပါ...ခုနေများ လမ်းပေါ်က အစုတ်ပလုတ်လေး တစ်ယောက်ယောက်လောက်ကများ ရိုးကို ရည်းစားစကား လာပြောလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ...။ “တန်သလား....ရာသလား”လို့ စိတ်မဆိုးတဲ့ အပြင် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပြီးမှ ကို ပြန်ငြင်းလိုက်မည်...။ အိုကေပဲ....။

“တို့ ပြောမယ်ခု ကိုတင်ဦးကို ရိုး ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လိုပြောသလဲ....မြိုင်မြိုင်ရယ် ဒီလောက်ကြီး တွဲခဲ့ပြီးမှ ဆိုအဲဒီ

လို ဘေးလူတွေရဲ့ မကောင်းအမြင်တွေကို အသာထားဦး
.....ချက်ချင်းကြီး မငြင်းပစ်ရင် ကာယကံရှင် ယောက်ျားရဲ့ “ထင်တစ်
လုံး”ဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာနော် ရိုး....သူတို့ ဘာသာလည်း
လျှောက်ထင်ထားသေး.....ပြီးရင် သူတို့ ကပဲ ဘာလဲညာလဲနဲ့ သိပ်စိတ်
ဆိုးတတ်ကြတာ.....ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ
အများကြီး ပေးထားသလို လုပ်ပြီးမှ အဲဒီယောက်ျားကို ပြန်စိတ်ဆိုးခိုင်း
ရင်.....ကျားမီးကို သွားဆွဲတာနဲ့ တူတူပဲ....တို့ ခုနက ပြောခဲ့တယ်.....
ကိုတင်ဦး ဘာထင်ထင် တို့ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ....ဘာလို့ ဂရုစိုက်စရာ
လိုလဲ.....တို့ က ကိုတင်ဦးကိုလည်း စကတည်းက ငြင်းပစ်ပြီးသား.....
သူ့ဘာသာ အလုပ်အတူ လုပ်ခဲ့ကြရတာကို အကြောင်းပြပြီး အတင်း
လာဆက်ကပ်နေတာတို့ က မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားတာ မဟု
တ်ဘူး တစ်ချိန်လုံးလည်း ဆက်တိုက် ငြင်းနေခဲ့တာပဲ....ဒါကြောင့် တို့
မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး.... ဒါပေမဲ့ တို့ မှာ အပြစ်မရှိတာ တို့ ပဲ သိတယ်
.....ဘေးလူတွေ သိချင်မှ သိမယ်...ကာယကံရှင် ကိုတင်ဦးတောင် သ
ဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်မယ်....ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူးသူ့ဘာသာသူ
အပိုင်တွက်ထားပြီးမှ စိတ်ဆိုးတော့မှာ အသေအချာပဲ.....”

“ဒါဆိုရင် ကိုတင်ဦးကို ဘယ်လိုလုပ် ဖြတ်ခနဲ ရအောင် ဖြတ်ချသလဲ
ဟင်.....”

မြိုင်မြိုင်က ဒီတစ်ခါတော့ တဟားဟားဟား မရယ်ဘဲ ပြုံးစိစိလေး
နှင့်